

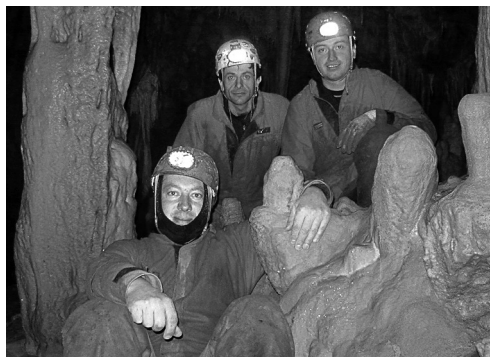
Astina jama

– jamarska sreča ob pasji nesreči

Andrej Gašperič

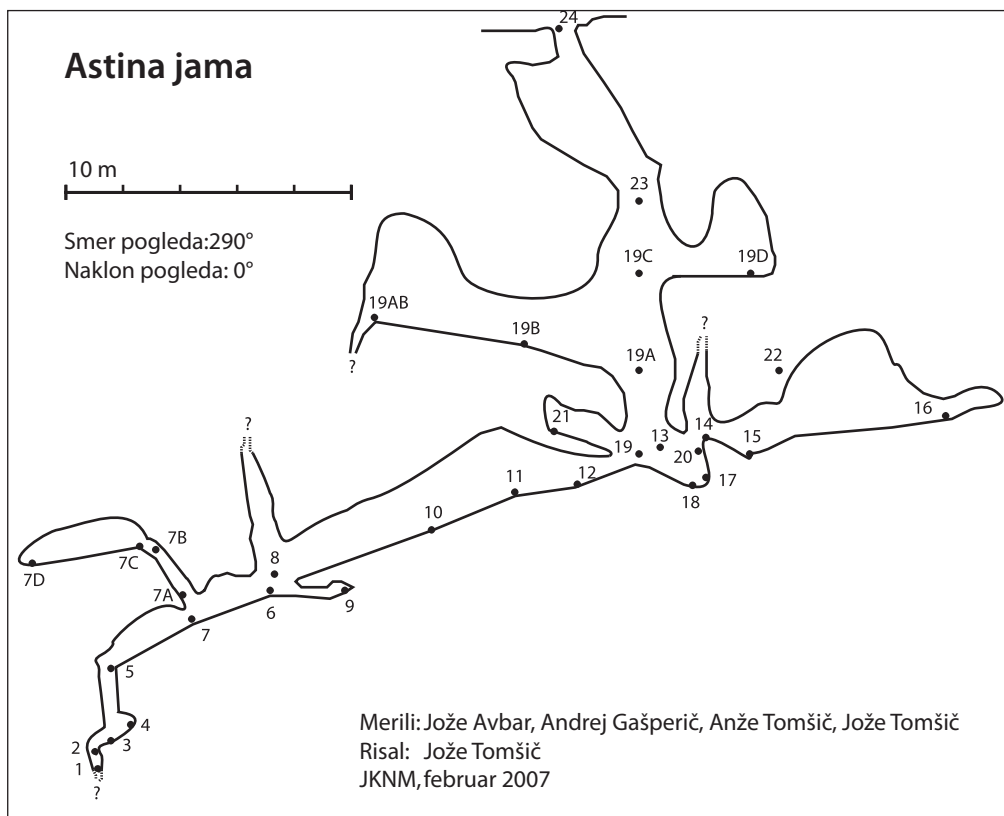
Odkritje Astine jame je prišlo povsem nepričakovano; po nesrečnem naključju. Med lovskim pogonom 17. novembra 2006 na območju Velikega vrha nad Globodolom je v zakrito jamo padla psička. Lastnik je verjetno sploh ne bi našel, če ne bi videl, kako so se ji udrla tla pod nogami. Kljub klicanju se mu ni oglasila, zato je predvideval, da je z njo konec. Ker smo jamarji z lovci že sodelovali, so lovci poiskali našo pomoč. Ob 11. uri dopoldne me je poklical kolega Jože Avbar – da je treba iz globoke jame nad Globodolom rešiti psičko. Dobili smo se pri lovski koči in se od tam družno odpravili do jame. Vhod je bil deloma zaprt s skalo, ki je nevarno visela nad breznom, zato smo jo morali odstraniti. Skala je bila prevelika za izvlek, zato ni preostalo drugega, kot da jo spustimo v brezno. Ob padcu skale na dno brezna smo se zbal, da je bil ta usoden za nesrečno psičko.

Spustil sem se v brezno in po kakih 20 metrih prišel na dno. V najbolj skitem in varnem kotičku sem zagledal dve svetli pikici, ki sta zrla vame. Začel sem jo ogovarjati in se ji približevati. Ker nisem imel drugega kot transportno vrečo, sem iz nje stresel vrv in psičko previdno dal vanjo. Ni se upirala, ker je slutila, da se ji obeta rešitev. Za vsak slučaj sem zavezal vrh vreče, da mi ne bi med iznosom skočila ven. Tik pred izhodom sem jo podal ven in ko sem prilezel še sam, je že veselo skakala okoli gospodarja. Imela je samo prebito ustnico, sicer pa je bila videti nepoškodovana.

Zadovoljni prvopristopniki. Foto Jože Avbar.

Ob pasji nesreči smo jamarji imeli srečo, saj smo našli novo jamo. Raziskali smo jo že naslednji teden. Vedeli smo, da ima nadaljevanje in da še ni registrirana, nihče pa ni pričakoval kaj velikega in lepega. Poožjemprehodunadnuvhodnega brezna smo se razkropili po jami, saj ima jama več stranskih rovvov. Bili smo trije in vsak je raziskoval svojega. Tom je šel do dna, odmaknil nekaj kamnov in tam kmalu prišel čez ožji prehod v dvorano.

Zaslišalo se je vriskanje. “Ja, kaj mu pa je? Se mu je utrgalo?” sva se spraševala z Jožetom. Hitro, kolikor se je pač dalo, sva se spustila do dna in naprej čez prehod v dvorano. Odprl se je lep pogled na večjo dvorano, polno kapniškega okrasja. Stebri, ponvice, beli kapniki, helektiti, zavese ... res prečudovito. “Pazi, kod hodiš!” smo drug drugega opozarjali, se celo sezuli ter samo v nogavicah hodili po krhkih lepo zasiganih tleh, da bi naredili čim manj škode.

Razgledali smo se po **Dvorani stebrov**, kakor smo jo poimenovali, in ob strani našli ožji prehod. Zbasali smo se skozenj in prišli v podolgovato, široko in ne preveč visoko dvorano – **Dolgo dvorano**, ki se je spuščala v temo. Na vsakem koraku so iz teme izstopali lepi kapniki, zavese, stebri, kristali ... Počasi smo se drug za drugim spuščali po poševnem dnu. Višina dvorane je zelo različna, od nekaj metrov, pa do pol metra, razen kaminov, ki se dvigajo čez 10 metrov visoko. Čepe in po kolenih smo po nekaj deset metrih prišli do konca dvorane, ki se nadaljuje v manjšo stopnjo. Odmaknili smo nekaj zrušene sige, da sem se lahko spustil v brezenca. Končal se je z ozkim meandrom, iz katerega je bilo čutiti rahel prepih. Opazil sem, da nisem prvi, ki se je spustil dol. V zamaknjenem kotu brezenca je bilo na tleh okostje, najverjetneje od psa. Ko je padel v brezno, ni imel sreče kot psička Asta.

Nazaj grede smo namerili 180 metrov poligona, horizontirana dolžina rogov je znesla 134 metrov, višinska razlika pa 39 metrov. Ob podrobnejšem pregledu smo našli še eno nadaljevanje in nekaj visokih kaminov.

Dolga dvorana: pogled navzgor proti izhodu. Foto Jože Avbar.

Okrasje je lepo in zanimivo. V Dolgi dvorani so po stropu zanimive kristalne tvorbe – piramide, prozorni helektiti veliki od 1 do 2 centimetra, bele in pisane zavese ter beli okrogli “izrastki”, ki smo jih poimenovali **Rafaello**, nekaj **Falusov**, v Dvorani stebrov nas je opazoval **Kristus na križu** (tudi **Duhec**), na drugi strani **Mrtvaška glava**, v vhodnem breznu pa je stražil **Gologlavi jastreb**. Prvi raziskovalci smo bili Jože Tomšič, Jože Avbar in Andrej Gašperič, pionirka pa seveda Asta.

Veseli nad lepotami jame smo sklenili, da jo čimprej foto dokumentiramo. To smo storili 30. decembra 2006. V jamo smo šli pozno popoldne, opremljeni s fotoaparati, fleši, stojali in z ostalo potrebno kramo. Seveda smo s seboj imeli tudi copate, da smo se preobuli v občutljivih delih jame. Nekaj se nas je preizkušalo v fotografiranju, nekaj pa v raziskovanju. Kdo je bil bolj uspešen, je težko reči, na koncu pa smo bili vsi zadovoljni. Naredili smo kar nekaj posnetkov, od teh po mojem mnenju nekaj kar solidnih; seveda vsak svoje hvali. Tom in Anže sta se medtem iz **Dolge dvorane** prikopala v nov del – Spovednico skozi ozek prehod. Vanjo se je najprej prerinil drobni Anže, ki je imel precej manj dela kot Tom, ki se je moral dobro potruditi. Med prerivanjem skozi ožino je vseskozi “grešil”, tako da se je moral na koncu v Spovednici “spovedati”. Ko sta dvoranico podrobneje pregledala, sta ugotovila, da ni nadaljevanja.

Po končni skupni fotografiji smo se podali iz jame, zadovoljni z novimi odkritji in seveda fotografijami. Vse skupaj smo zalili še z medičko in odpujšali domov na toplo.